

lige Summer, der efterhaanden ville staae til Raadighed, og at der derigjennem vil være en stor Hjælpetilbe til at raade Bod paa stigende Udgifter. Den ærede Rigsdagsmand yttrede, ligesom overhovedet Mange have udtalt sig paa samme Maade, at han vilde stemme imod Loven. Naar mange Medlemmer sige, at de vilde stemme imod en Lov, saa er det næsten et gunstigt Bærsel for mig, thi saaledes udtaler man sig albrig paa et saa tidligt Trin af en Sag, uden at man har den meest levende Interesse for den. Jeg maa imidlertid paa det Bestemteste protestere imod, at disse Erklæringer kunne være bindende for Bedkommende; de maae være fuldkommen berettigede til at stemme for Loven, naar de ved Sagens yderligere Behandling maatte finde sig bedre oplyste. Der er et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg strax vil oplyse den ærede Rigsdagsmand. Han havde med Hensyn til Omflytninger saa Meget imod de mange forskjellige Klasser af Lønninger — der er 6 Klasser — men troer den ærede Rigsdagsmand, at Omflytningen af Præster vilde formindskes det Allermindste, naar man satte f. Ex. 3 Klasser? Nei, ikke det Allermindste. Nu er 6 Aar den korteste Tid, man forlanger, at en Præst skal være i Embedet, og det er endda kun ganske undtagelsesviis, at Omflytning finder Sted efter saa kort Tids Forløb, og naar det stæer, saa er det egentlig ikke, fordi man under Maanden Forslyttelse, men fordi man trænger til ham paa det Sted, hvor man sætter ham hen; men sædvanlig blive Præsterne i Embedet 8, 9 à 10 Aar. Nu vil en Mand i Reglen være henved de 40 Aar, førend han bliver selvstændig geistlig Embedsmand, og med det fylbte 60de Aar ophører al Forslytning, det er den skjæbnesvangre Dag; efter den Tid er det kun ganske undtagelsesviis, at Forslytning finder Sted — jeg troer ikke, at der i min Tid er forekommet Exempler derpaa. Saaledes vil den ærede Rigsdagsmand altsaa kun have en 22 à 23 Aar, i hvilke der kan være Tale om Forslytning; men naar man lægger Mærke til, at 8, 9 à 10 Aar er den Tid, i hvilken enhver Præst er i Embedet, saa vil man see, at selv om Klasernes Antal blev indskrænket til 3, vilde det aldeles ikke gjøre nogen Foran-

bring med Hensyn til Forslytningen. Der er talt Meget om at sætte Raabene paa lige Fod. Den Betragtning har ogsaa staaet for mig, at der maaskee kunde tale ikke saa Lidet for at gjøre alle Begyndelseskald lige, og i saa Henseende saa jeg hen til Medlemmerne af de forskjellige Retter, til Medlemmerne af Militairtaten og til Lærerne ved de lærde Skoler, som lønnes saa omtrent ligeligt, og hvor det kun er Alers-tillæg, der komme til; men det, der omstemte mig i den Henseende, var Hensynet til de meget forskellige Forhold, hvorunder der leves i de forskellige Raab. Den, der lever oppe paa Heben i et lille Præstekald, behøver ikke saa Meget for at tilfredsstille sine Fornødenheder som den, der lever i et rigt, velhavende Distrikt; thi de Omgivelser, hvorunder man lever, udøve en overordentlig stor Betydning med Hensyn til Maaden at leve paa, og gjøre, at Lidet kan være billigere eller kostbarere. Men der er dernæst det historiske Forhold, som jeg troer, man maa tage Hensyn til. Jeg finder, at det er ganske naturligt, at de Sogne, hvortil der er henlagt de rigeligste Indtægter, ogsaa blive heldigst stillede, naar der er Tale om en Klassifikation af Embederne; jeg troer, at det er et billigt Hensyn til de historiske Forhold, man maa tage i saa Henseende, og jeg troer ogsaa, at den Omstændighed, at et Præsteembede igjennem en Række af Aar har været godt aflagt, medfører, at der efterhaanden i saadanne Sogne stilles visse Fordringer — ikke juridiske Fordringer, men Noget, man finder, der falder af sig selv; — naar det har været Skik og Brug, at Præstegaarden har behandlet en vis Slags Sager paa en vis Maade, vilde det være uheldigt, om der indtraadte gennemgribende Forandringer i saa Henseende. — Det er aldeles sikkert, at der om dette Punkt her i Thinget har yttret sig Anskuelse, som ere ikke lidet forskellige fra de Anskuelse, der ere fremkomne i Rigsdagens anden Afdeling. Det er ikke mig, der har indsat Bestemmelserne om Offer og Alcedenser, men de ere indsatte, fordi det i det andet Thing er blevet anseet som et væsentligt Punkt, og derfor Stemningen der skulde være den samme som tidligere, anseer jeg det for tvivlsomt, om Loven kan lade sig gennemføre i det andet Thing uden disse Bestem-